De Bruid die haar Bruidegom zoekt

Lezen: Hooglied 3

Tekst: Hooglied 3:1-4

Zingen:
Psalm 84: 1, 5
Psalm 32: 3
Psalm 63: 1, 2
Psalm 66: 8
Lofzang van Simeon: 1

Lieve gemeente, wij komen in Lukas 2 vers 38 een vrouw tegen, een vrouw die we nog wel eens tegenkomen rondom de kerstdagen. Haar naam is Anna. Wat gebeurt er met deze Anna op een bepaald moment in haar leven? Nadat ze Jezus zocht, heeft ze Jezus gevonden in de tempel. En wat deed ze toen? Jawel, ze moest het Kindje letterlijk achterlaten bij Jozef en Maria, maar Christus ging door het geloof in haar hart mee. En zij kon, net als de bruid uit het Hooglied, getuigen: *Dien mijn ziel liefheeft*. Wat ging ze toen doen met die Schat die ze gevonden had in de tempel, waarvan ze wist dat Die ook de verlossing in Israël bracht? Blijkbaar waren er in de tijd dat Jezus geboren werd mensen die uitzagen naar Zijn komst. Die zochten, worstelden en smeekten om de vervulling van de belofte. Anna kende ze. Ze wist ze te vinden, waar die mensen te vinden waren. Daar zullen ook best jongeren bij geweest zijn. Daar zullen ook wel kinderen bij geweest zijn, waarin de Heere werkte. Ja, er waren dus in die tijd mensen, zondaren en zondaressen, die de verlossing verwachtten.

Ik zat zo maar te denken: zouden misschien die herders, die wij tegenkomen in Lukas 2, ook zulke mensen geweest zijn? Nee, we lezen er niet zoveel van. Maar stel dat het nou ook eens van die mensen geweest waren die de verlossing in Israël verwachtten. Dan zullen ze ongetwijfeld ook gezocht hebben. Maar er is een tijd in hun leven geweest dat, hoe ze ook zochten, ze Hem niet vonden. Ja, totdat die onvergetelijke nacht kwam en daar een engel neerdaalde met dat licht uit de hemel, waardoor die herders werkelijk bevreesd werden. Want de heerlijkheid des Heeren omscheen hen. Maar ze hoefden niet te vrezen. En dat hoorden ze ook: *Vreest niet; want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus, de Heere, in de stad Davids. En dit zal u het teken zijn: gij zult het Kindeken vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe.*

Wat heeft die blijde boodschap met die herders gedaan? Hun zoektocht werd nog sterker om Hem te vinden, waarvan de engel gesproken had. En ze zijn net zo lang gaan zoeken totdat ze het Kindeken in de kribbe gevonden hebben. Toen werd het vindenstijd voor de herders uit Efrata's velden. En van die vindenstijd spreekt ook de bruid in onze tekst. Een vindenstijd na het gemis van Christus. En is dat nou niet precies het ware adventsvolk? Zij missen, zij zoeken en zij vinden. En dat vinden, dat vinden we terug in de tekst die we deze avond gaan overdenken.

1. Een bruid die haar Bruidegom mist (vers 1)

We komen de bruid uit het Hooglied allereerst tegen als een bruid die haar Bruidegom mist. Dat vinden we in het eerste vers, wat we samen gaan lezen en herlezen: *Ik zocht des nachts op mijn leger Hem, Dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet.*

In Hooglied 3 geeft de bruid een getuigenis. Ze heeft haar Bruidegom gevonden, waarvan ze zegt: *Dien mijn ziel liefheeft*. Tot vier keer toe gebruikt ze deze uitdrukking om te laten zien hoe intens lief ze de Heere Jezus heeft. Is dat vanavond ook de taal van je hart: *Dien mijn ziel liefheeft*? Hij heeft mij eerst liefgehad, en daarom heb ik Hem lief. En waarom heeft de bruid Hem nou zo lief, gemeente? Vanwege Zijn opzoekende zondaarsliefde, vanwege Zijn zelfopofferende liefde. Christus heeft haar liefgehad met een eeuwige liefde. Hij heeft haar zo liefgehad dat Hij de hemelse heerlijkheid wilde verlaten om op deze vervloekte aarde terecht te willen komen. Christus heeft Zijn Kerk zo liefgehad dat Hij uit een vrouw wilde voortkomen. Hij kon niet lager neergelegd worden dan in de kribbe van Bethlehem. Hij had Zijn Kerk zo lief dat Hij Zich diep wilde vernederen, tot aan het vloekhout, aan het kruis. En daarom kon die bruid zeggen: *Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad*. Het is die liefde die de bruid steeds weer doet verlangen naar haar Bruidegom.

Maar weet u, nu zijn er tijden in haar leven gekomen dat die liefde tot haar Bruidegom helemaal niet zo sterk meer was. De Bruidegom was kwijtgeraakt, en dat bracht deze bruid in een gemis. Dat gaat ze ook eerlijk zeggen. Ze gaat het allemaal niet mooier maken dan het is, maar ze gaat heel eerlijk zeggen: Luister eens, er zijn nou tijden in mijn leven geweest dat het zo anders was. Ik mis mijn Bruidegom. Letterlijk is ze des nachts op haar leger terechtgekomen. Dat wil heel eenvoudig zeggen: het is nacht en ze ligt op haar bed en ze kan niet slapen. Ze kan niet in slaap komen, want ze mist haar Bruidegom.

Ja, zo kan de adventskerk wel eens wakker liggen in de nacht. Wakker liggen van de Heere Jezus. Wakker liggen vanwege het uitzien naar Zijn komst. Wakker liggen omdat het niet alleen letterlijk nacht is, maar dat het misschien ook nacht geworden is in je hart. Omdat de zonde je zo drukt, omdat die schuld openstaat, omdat je iets voelt in je ziel van het recht van God dat betaling voor je schuld vraagt. Of dat je wakker ligt vanwege de aanvechtingen en de influisteringen van de duivel, dat je wakker ligt omdat het lijkt alsof de Bruidegom je verlaten heeft. Wat kunnen er van die geestelijke nachten zijn als je daar neerligt op je bed en je weet niet hoe het verder moet. En je zoekt Hem.

Het kan ook zijn dat mensen in zo'n nacht terechtkomen door eigen schuld, en zo lag het ook bij de bruid. Ze was op haar bed terechtgekomen als een beeld van een geestelijke inzinking, een beeld van de verachtering in de genade, een beeld van een zekere geestelijke traagheid en luiheid die ook in het geloofsleven aanwezig kunnen zijn. Wat gebeurt er dan? Dan gaat dat geloof inzinken, dan gaat de liefde tanen, dan is de hoop niet meer zo levendig. Moeten Gods kinderen met schaamte niet zeggen dat er inderdaad weleens zulke tijden kunnen zijn? Nee, dan ligt dat niet aan de Bruidegom, totaal niet! Maar nou dat wonderlijke, wat steeds weer zo wonderlijk is: als je dan in zo'n toestand geraakt, dan kun je het er op een gegeven moment toch niet meer in uithouden. De bruid kan het niet in die doodse toestand uithouden. Het veraf leven van haar Bruidegom geeft geen rust.

En wat is het een zegen als dan dat gemis in het hart weer echt gaat leven, zodat je met David kunt zeggen: *Zelfs bij nacht onderwijzen mij mijn nieren*. Dat wil zeggen: vanuit het diepst van mijn hart komt dan toch weer die honger en die dorst en die drang om Hem te zoeken vanwege het gemis van Christus. Kijk, zo was het nu met de bruid in het eerste vers: *Ik zocht des nachts op mijn leger Hem, Dien mijn ziel liefheeft*. Het gemis naar Christus is levend geworden, en dat doet die bruid zoeken.

Hoe kon dat toch, hoe kon het toch dat het weer levendig werd, dat zoeken? Nee, dat kon niet vanuit die bruid zelf opkomen. Die was ontrouw, die lag op haar bed. Waar komt dat dan vandaan?

Dat is nou de trouw van die Bruidegom, gemeente. Dat is nou steeds weer die opzoekende liefde van Hem. Hij bracht haar bij vernieuwing in de onrust. Hij deed het gemis ervaren. Hij wekte haar ziel op om Hem weer te gaan zoeken. En dan ziet u dat de Heere dat verborgen geestelijke leven, hoe het ook gaat, altijd in stand houdt. Kijk, en daarom kon die bruid het in haar toestand niet uithouden. Ze begint in die nacht haar Bruidegom te zoeken op haar bed. En vond ze Hem? Nou, luister maar wat ze zegt: *Ik zocht des nachts op mijn leger Hem, Dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet*.

Dat is ook wat: je mist Jezus, je zoekt Hem, en je vindt Hem niet. Hoe kan dat toch? Hoe is dat nou toch mogelijk? Hoe is dat nou te rijmen met andere gedeelten uit Gods Woord, waar de Heere toch heel duidelijk heeft gezegd: *Wie zoekt, die zal vinden*? De Heere, Die het gezegd heeft in het Oude Testament: *Ik heb nooit tot het huis Jakobs gezegd: Zoekt Mij tevergeefs*. En dan toch de tekst: *Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet*. Nou, wat kan dat die geestelijke nachten nog donkerder maken! En wat kan zo'n situatie nou juist voeding zijn voor de duivel om tevoorschijn te komen en je aan te vechten en te zeggen: *Waar is God, op Wien gij bouwde?* Waarom laat de Heere dat toch toe? Waarom vindt je Hem soms niet? Waarom laat Hij Zich dan niet vinden?

Soms kan dat een geloofsbeproeving zijn om het geloof te beproeven, maar het kan soms ook wel eens een kastijding zijn, weliswaar een liefdevolle kastijding, om te leren dat hun zoeken niet altijd correct is. Dus dat kan: dat er een gemis is van Christus en dat er een zoeken is van Christus, maar een verkeerd zoeken naar Hem. En dan vind je Hem niet. En zo vinden wij deze bruid hier in onze tekst. Ze zocht Hem, maar ze bleef op bed liggen. Er was wel een gemis, er was wel een zeker zoeken, maar ze bleef op de plaats waar ze was: op haar bed in de nacht. Haar zoeken van Christus in de weg van het gebed en van het overdenken ging niet gepaard met een daadwerkelijk opstaan uit haar geestelijke, geesteloze toestand. Ze blijft met haar zoeken op de plaats waar ze lag: in de nacht, op haar bed.

Misschien zijn er vanavond wel in ons midden, of die thuis meeluisteren, waar dat ook zo is. Is er daarom geen doorbraak in het geestelijke leven gekomen? Vindt er daarom misschien geen opwas plaats in de kennis en de genade van de Heere Jezus Christus? Is daarom misschien de toegang tot de tafel des Heeren tot op vandaag geblokkeerd? O jawel, er is sprake van een gemis en je ziel gaat wel in zekere zin naar Christus uit. Bij tijden kun je wel eens wat zingen: *Ja, mijn ziel dorst naar den HEERE, God des levens; ach, wanneer zal ik naderen voor Uw ogen, in Uw huis Uw Naam verhogen?* En toch, je vindt Hem maar niet. Het blijft maar een gemis en je zoeken lijkt wel zinloos. Hoe komt dat? Hoe komt het toch dat het dan voorkomt dat er wel dat knagende gemis is, maar dat het niet echt een nood is, dat je maar blijft zitten waar je zit? Zijn er misschien onbeleden zonden? Ben je misschien verstrikt geraakt in geestelijke hoogmoed? Bepaal je zelf hoe het moet gaan en laat je je niet door de Heere leiden?

O, er zal een ander zoeken moeten komen, een opstaan in de nacht van dat bed, een uitgaan in de nacht. O, hoor eens wat de bruid hier gaat doen: *Ik zal nu opstaan!*

2. Een bruid die haar Bruidegom intenser zoekt (vers 2-3)

Die missende bruid, die begon te zoeken maar Christus niet vond, wordt nog sterker aangespoord om nog intenser te zoeken op de plaats waar ze Christus inderdaad vinden kan. Dat vinden we in de volgende twee verzen, die we samen gaan lezen, Hooglied 3 vers 2 en 3: *Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten; ik zal Hem zoeken, Dien mijn ziel liefheeft; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet. De wachters, die in de stad omgingen, vonden mij; ik zeide: Hebt gij Dien gezien, Dien mijn ziel liefheeft?*

Ja, de bruid staat op van haar bed in die nacht. Ze is erachter gekomen: als ik hier blijf liggen met mijn gemis en met dat beginnende zoeken, dan kom ik niet verder. Ik zoek verkeerd, het moet anders worden, het moet verder. En dat is nou een zuiver kenmerk van het adventsvolk, ook vandaag. Als het gemis levendig wordt en versterkt wordt, dan zal het zoeken doorgaan. Hier heb je nou weer zo'n duidelijk onderscheid tussen degenen die echt zoeken, zoekende gemaakt zijn, of mensen die vanuit een zekere emotionele aandoening zoeken. Als die Hem dan niet vinden, dan houdt dat zoeken zo dikwijls op. Gods Woord noemt dat een vroegkomende dauw of een morgenwolk. Maar als de Heere werkt in je ziel, dat missen en dat zoeken, dan blijft dat zoeken doorgaan en dan kun je niet rusten voordat je Hem gevonden hebt, Dien uw ziel liefheeft.

Kijk, zo was het nu met die bruid geworden. Ze kon het op haar bed niet meer uithouden. Ze is naar buiten gegaan, ze is de donkere nacht ingegaan. Ja, dat kostte zelfverloochening. Ja, misschien was het aanvankelijk wat aangenaam om op de weldaden te rusten, maar ze kon het er niet meer in uithouden. Ze moest alles achterlaten. Het ging om Hem, Dien haar ziel liefheeft. Het gemis is sterker geworden. Al moest ze dan alles achterlaten, al moest ze dan alles kwijtraken, het gaf niet, als ze Hem maar weer in haar bezit mocht krijgen.

Wat zien we hier, gemeente, dat het zoeken van Jezus feitelijk een stervend leven is. Dan ga je sterven aan de zonde, sterven aan je eigen gerechtigheden, ook sterven aan je vleselijke gerustheid, aan je geestelijke lauwheid. Versta je dat? Kun je Paulus nazeggen: *Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade en drek geacht heb, opdat ik Christus moge gewinnen*. Kijk, zo lag het nu bij die bruid. En ze is zichzelf gaan aansporen om te zoeken. En waar ging ze dat doen? Ze ging de stad in, ze ging zoeken in de wijken en in de straten van de stad.

Wat bedoelt de bruid met deze beeldspraak? Onze kanttekenaren wijzen terecht op de gemeente Gods, dat is de kerk. Dat is nou de plaats waar die Bruidegom te vinden is, waar het volk van God vergaderd is, daar waar het Woord mag klinken, daar waar Gods kinderen aanwezig zijn. Ja, het is ook die plaats waar de Heere op gezette tijden Zijn tafel gaat aanrichten. Het is de plaats waar Hij gemeenschap zoekt met Zijn bruidskerk. Wat gaat dus de bruid doen, van haar bed uitgegaan, in de stad, in de straten en de wijken? Laat ik het zo vertalen: zij ging de genademiddelen waarnemen. Zij ging Christus zoeken op de plaats waar Hij echt te vinden is. En daarin kwam haar geloof openbaar. Door dat geloof zag ze haar nood, door dat geloof zag ze haar schuld, en door dat geloof brak ze met haar geestelijke ongestalte. En door dat geloof ging ze Jezus zoeken op de juiste plaats, door de liefde gedreven, want ze zocht Hem, Die ze zo liefhad.

En vond de bruid Christus toen? Moet je nu toch eens horen: *Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet*. Nog steeds niet. O, hoe kan dat toch? O, we kunnen het wel een klein beetje begrijpen. Toen ze er op dat bed lag en toen ze verkeerd zocht, ja, dan vind je Hem niet. Maar nu, nu ze zo vlijtig, zo intens de genademiddelen waarneemt en in Gods huis komt, vindt ze Hem nog niet, Dien haar ziel zo liefheeft. Misschien herken je dat wel. Misschien ligt er ook een intense zoektocht in de achterliggende tijd tot vandaag toe. Misschien ligt er wel een intense zoektocht sinds afgelopen zondag, toen we een voorbereidingszondag hadden, bij dagen en bij nachten, maar u vindt Hem niet. Wat moeilijk toch, wat onbegrepen toch. O, waarom doet de Heere dat dan?

Dat is nou Zijn wijsheid, want echt, Hij laat Zich vinden op Zijn tijd. Dat is altijd de beste tijd, nooit te vroeg, nooit te laat. Want juist in dat uitziende geloof, dat intense zoeken van Christus, daar gaat Hij het geloof beproeven, daar gaat Hij het geloof louteren. En weet u wat Hij in die wachtenstijd dan ook gaat laten zien? O jawel, je ziel gaat echt naar Christus uit, je mist Hem echt, Dien uw ziel liefheeft. En toch, als je dan weer op jezelf ziet, op de achterliggende tijd ziet, dan heb

je toch niets verdiend? Om het opnieuw te leren: Hij schenkt Zichzelf, Hij schenkt Zijn genade om niet. Nee, er liggen geen verdiensten in het intense zoeken van Christus. Maar Gods kinderen moeten steeds weer leren: *Alle roem is uitgesloten; onverdiende zaligheid heb ik van mijn God genoten, ik roem in vrije gunst alleen*. En daarom zal het vinden van Christus ook steeds weer een wonder worden als Hij Zich laat vinden. Daarom acht Hij het goed om aan die vindenstijd een wachtenstijd vooraf te laten gaan. En vandaar dat de bruid opnieuw moet ondervinden: *Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet*.

Maar luister eens, als het nou zo is, laat de Heere dan zulke zoekers aan hun lot over? Nee, natuurlijk niet, dat doet Hij nooit. Daar heeft Hij nu dat adventsvolk te lief voor. Weet u wat Hij wel doet? Juist in die zoektijd, juist in die wachtende tijd, dan brengt Hij zulke zoekers in contact met Zijn knechten. Want dat gebeurt hier ook. Die bruid, die gaat de stad in, ze gaat door de wijken en door de straten. En dan vindt ontmoet ze de wachters van de stad, de dienaren van het Woord. Het zijn de wachters op Sions muren. De Koning van de Kerk, gemeente, zorgt ervoor dat een wachter zoekende zielen vindt. Wat een mooie gedachte hier in de tekst: zij vindt de wachter niet, maar de wachter vindt de zoekende bruid.

En wat is dat toch een zegen als een knecht des Heeren gezonden wordt naar een gemeente, naar een gemeente Gods, en hij vindt daar zoekende zielen. Dan mag hij de weg gaan wijzen, dan mag hij vanuit het Woord gaan wijzen hoe ze Jezus zullen vinden. Dat hebben de wachters ook gedaan. Zij gaan verklaren hoe die bruid de Bruidegom weer zal vinden. Wat is dat toch een zegen als je zelf vastloopt in je zoektocht en een wachter vindt je. En hij komt met de prediking, hij komt met een gesprek, met een ontmoeting, om je de weg te mogen wijzen, om je als het ware bij de hand te nemen, zoals Andreas zijn broer Petrus bij de hand nam om hem tot Christus te leiden. Om ze vanuit het Woord duidelijk te maken hoe een zondaar Jezus vindt, voor het eerst, maar ook steeds weer opnieuw in het geestelijke leven.

Wat is het een zegen als een wachter zo iemand vindt en zo'n zoeker door die wachter onderwezen wordt. Dat kan bij tijden al zoveel hoop en verwachting geven. En toch, toch zijn die zoekers er nog niet helemaal mee geholpen. O, ze zijn dankbaar dat ze vanuit het Woord de weg gewezen krijgen, maar diep in hun ziel gaat het niet om het verklaren van hun leven, het verklaren wat in hun hart omgaat. Het gaat om Jezus Zelf. Die bruid ook, nadat ze geluisterd heeft naar die wachters: *Hebt gij Dien gezien, Dien mijn ziel liefheeft?* Ze moet Jezus hebben. Alleen dan is het goed. Is zo je weg in de achterliggende tijd geweest? Versta je de bruid in haar zoektocht naar Christus? O, blijf dan maar zoeken in al je zielsverdriet als je Hem nog niet gevonden hebt, want Hij maakt het waar: *Schoon ik arm ben en ellendig, denkt God aan mij bestendig; Gij zijt mijn hulp, mijn kracht, mijn Redder, o mijn God, Bestierder van mijn lot, vertoef niet, hoor mijn klacht*.

Echt, gemeente, dan zal Hij Zich laten vinden. En dat brengt ons bij onze derde gedachte, bij het vierde vers, wat we nog willen overdenken.

3. Een bruid die haar Bruidegom vindt (vers 4)

Toen ik een weinigje van hen weggegaan was, vond ik Hem, Dien mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast, en liet Hem niet gaan, totdat ik Hem in mijns moeders huis gebracht had, in de binnenste kamer van degene, die mij gebaard heeft.

De bruid was haar Bruidegom gaan zoeken op de plaats waar Hij te vinden was, namelijk in de gemeente Gods, onder de prediking van het Woord. Ze vond de wachters, zo hoorden we, de dienaren van het Woord. Ze hoorde de weg der zaligheid verklaren, en daarmee werd haar verlangen nog groter, nog sterker, naar Hem, Die haar ziel zo liefheeft. En wat gebeurde er?

Nauwelijks had zij het Woord des Heeren gehoord, nauwelijks had zij het woord van de wachters gehoord, of daar was Hij, Die haar ziel zo liefheeft. Hij liet Zich vinden, Hij liet Zich opnieuw vinden. Wat een wonder is dat!

Is het u ook zo vergaan? U zocht Hem, maar u kon Hem aanvankelijk maar niet vinden. En toen kwam dat Woord tot u, dat u de weg gewezen heeft, het Woord, dat antwoord gaf op uw ziele-vraag: *Hebt gij Dien gezien, Dien mijn ziel liefheeft?* En ongedacht en onverwacht openbaarde Hij Zich weer vanuit het Woord. Het was alsof u met Jozua stond in de vallei daar bij Jericho. U wist niet meer hoe het verder moest, maar daar was opeens, onverwacht, die Vorst van het heir des Heeren. En Hij sprak zo liefelijk tot u: *Vrees niet, Ik ben nu gekomen*. En dan ziet u Hem, want als Hij komt, dan opent de Heilige Geest het oog des geloofs. En dan zie je Hem, dan hoor je Hem, want Hij zal tot je ziel gaan spreken als Hij Zich opnieuw laat vinden. En wat gaat Hij je dan zeggen? En misschien mag je Hem vanavond wel vinden en hoor je vanavond Zijn stem in de prediking. Wat zal Hij zeggen tot zo'n zoekende ziel, die het werkelijk om Hem te doen is? *Ik heb u lief, Ik heb u gekocht, u bent Mijn eigendom, gij zijt schoon, Mijn vriendin*.

Dan is Hij het Die uw hoofd omhoog heft, opdat u Zijn gunst mag aanschouwen. Dan gaan je ogen open voor de Koning in Zijn schoonheid. Dat gaat Hij opnieuw tonen om je zalig te maken. Dan laat Hij je opnieuw weer blikken in de kribbe, waar Christus zegt: *Hier ben Ik gekomen voor u, hier lig Ik beladen met uw zonden en met uw schuld. Maar Ik blijf hier niet liggen, Mijn weg gaat naar het kruis om daar al je zonden weg te dragen*. O, dan neemt Hij je smart weg als je Hem zo mag zien en weer vinden mag. Dan worden de snaren van je ziel aangeraakt, en dan komt er weer een blijdschap en verheuging van binnen: daar is Hij weer, *Dien mijn ziel liefheeft*. Ja, *ik heb Hem lief, omdat Hij mij eerst heeft liefgehad*. Dan kniel je met de herders bij die kribbe neer. Dan mag je, ik bedoel het echt eerbiedig, gemeente, dan mag je door het geloof de Zoon, het Kindeken, kussen, want je ziel wordt vervuld met heilsbespiegelingen. En dan kun je niets anders zingen, als het schoonste lied, dan moet het eruit, terwijl je je zalig mag kijken naar dat Kindeke: *Mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien*.

En weet u, als Hij Zich dan weer laat vinden, dan wil je dat Hij nooit meer bij je weg gaat. Zo was het ook met de bruid: *Toen ik een weinigje van hen weggegaan was, vond ik Hem, Dien mijn ziel liefheeft; ik hield Hem vast, en liet Hem niet gaan*. O, als de Bruidegom Zich laat vinden, gemeente, en Hij gaat zo weer Zijn liefde betonen aan Zijn bruid, dan komt die bruid in beweging, dan grijpt ze de Bruidegom vast. Het doet me denken aan een preek van enkele weken geleden: *Of hij moest Mijn sterkte aangrijpen; vrede zal Hij met mij maken*, zoals die bloedwreker de horens van het altaar mocht vastgrijpen. Zo vind ik hier de bruid, die Christus opnieuw vindt en Hem vasthoudt.

Ben je ook gekomen tot een vastgrijpen van Hem toen Hij Zich aan je openbaarde, voor het eerst of opnieuw? Dan Hem vastgrijpen! Dat is nou Christus door het geloof omhelzen, dat is nou Christus door het geloof aanraken, dat is nou Christus in je bezit krijgen. En als het Hebreeuwse woord 'vastgrijpen' ook 'beminnen' betekenen kan, mag je het kennen zoals Jakob bij de Jabbok, of zoals die Kanaänitische vrouw daar in dat hoge Noorden: *Ja, Heere, maar ook de hondekens eten toch van de kruimels, die vallen van de tafel des Heeren*. Of zoals Simeon in de tempel met het Kindje in zijn armen: *Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede*.

O, als de Heere het nou zo gaat maken, gemeente, aan Zijn tafel, en je mag als uit Zijn hand het stukje gebroken brood ontvangen, en je mag als uit Zijn hand een slokje wijn drinken uit Zijn beker, weet u wat dat ten diepste is? Wat de bruid hier zegt als het geloof in de beoefening is: *Ik hield Hem vast, en ik liet Hem niet gaan*. Onvergetelijke momenten in het leven van de adventskerk. Dan gaat Advent over in Kerst. *Het is mij goed, mijn zalig lot, nabij te wezen bij mijn God*. Dan fluistert

je ziel, terwijl je door het geloof Hem aan mag grijpen: *Lieve Heere Jezus, wat zijt Gij onuitsprekelijk, wat is Uw liefde onnoemelijk groot voor mij, wat bent U toch trouw in Uw genade. Ja, lieve Bruidegom, U moet nu altijd bij mij blijven, want ik kan U niet missen. O grote Zaligmaker, verlaat niet wat Uw hand begon. O Levensbron, ja, houdt U mij vast, o Zaligmaker, want ik laat U weer zo snel los*.

O, als het geloof in de beoefening is, dan kan de bruid de Heere Jezus niet meer loslaten, dan is zij zo nabij. Dat doet zingen: *Dit weet ik vast, God zal mij nooit begeven; niets maakt mijn ziel vervaard*. Kijk, daarom greep die bruid haar Bruidegom vast. En toen ze Hem vastgehouden had, toen deed ze ten slotte nog iets, en daar gaan we mee eindigen. Toen ze haar Bruidegom opnieuw gevonden had, toen ze Hem gegrepen had, toen liet ze Hem niet meer gaan, maar ze ging Hem brengen *in het huis van haar moeder, van degene die haar gebaard had*.

Hier gebruikt de bruid weer andere woorden om de gemeente Gods te omschrijven, de Kerk met een hoofdletter, die in de Bijbel ook vergeleken wordt met een moeder. Dat is de Kerk, de plaats waar gepredikt wordt, waar het Woord als een zaad der wedergeboorte uitgestrooid wordt, waar de Heere op het gebed wonderen doet, en waar de Heere Zijn koninkrijk gaat uitbreiden in de weg van de barensweeën. Dan worde nieuwe kinderkens in de gemeente Gods geboren. En ja, die gaan God leren kennen, die gaan hun zonde leren kennen, die gaan ook ontdekken dat ze met hun zonde in de schuld staan bij God, die krijgen behoefte aan verlossing.

Wat een wonder als je zulke mensen ontmoet, dat ook Gods kinderen zulke mensen ontmoeten, die Christus in hun hart mogen meedragen, om dan als het ware die Christus aan die zoekende, pasbekeerde mensen als het ware voor te stellen en te zeggen: dat is de Weg. En dan kom ik weer terug bij die Anna, waar we mee begonnen zijn vanavond, die met de schat van Christus in haar ziel naar die zoekende zielen in Jeruzalem ging. Zij ging als het ware Jezus brengen in de moeder van de kerk, in die plaats waar zij zelf ook gebaard was, om Christus voor te stellen, om Hem uit te schilderen, om van Hem te getuigen, om anderen te trekken tot Christus: *Voegt u bij de Godgezinden, want je zult de Christus vinden*.

Dat, gemeente, en zo ging de bruid haar Bruidegom brengen bij die zoekende zielen, en hen wijzen op de noodzaak van Zijn offer, op de onmisbaarheid van Zijn bloed, om daar te vertellen wie Christus voor haar geworden is en hoe zij Hem opnieuw gevonden heeft. Mag je dat ook wel eens doen, u die Christus kent, bij wie Christus in het hart geboren is en die weten: *Hij is het, Dien mijn ziel liefheeft*? Dat je ook wel eens wat aan anderen mag uitdelen en aan anderen over Hem mag vertellen, wat de bruid hier doet: om Christus in het huis van haar moeder te brengen, in de binnenste kamer van degene die haar gebaard heeft, om daar van Hem te getuigen? Om samen te gaan zingen: *Komt, luistert toe, gij Godgezinden, gij die den HEERE van harte vreest; hoort, wat mij God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn geest*.

Amen.